

Události a bytí (jejich)

Událost je relativně integrovaným děním v čase, omezeným (vymezeným) proto jak časově, tak prostorově vůči ostatnímu světu, a to jakousi hranicí, která je jednak za určitých podmínek prostupná oběma směry, která však je také neodlučitelně spjata s „aktuálností“ jakožto vždy znovu se ustavující a opět se rušící hranicí přechodu mezi budoustí a bylostí. Toto „dění“, „nastávání“ či „stávání se“ musí být aktivně vykonáváno, jinak se událost nestává skutečností (tj. součástí skutečného světa), a může tedy být chápáno jako totožné s „bytím“ události. Každá událost má své vlastní dění a tedy své vlastní bytí; její bytí není tedy nějakým podílem na něčem dalším, na nějakém „bytí vůbec“. Každá událost, která má vykonávat své bytí, se musí zapojit do okolního světa tím, že aktivně reaguje na jiné události kolem sebe (eventuálně i na jejich shluky, hromady nebo komplikovanější útvary); aby mohla aktivně vystupovat ze sebe (ze svého vlastního událostního dění) a dosahovat k jiným událostem, musí si ustavit a udržovat svůj vlastní „subjekt“, a jím si umožní udržovat své aktivity v jakési jednotě či integritě, přesahující její vlastní (vnitřní) integritu. Každá událost, která si takto ustaví a udržuje svou „subjektnost“, tj. své bytí jakožto bytí subjektu, je schopna reagovat nejen na jiné události kolem sebe a tím na svět skutečných (uskutečněných) akcí a aktivit jiných událostí, ale jiným způsobem a zcela odlišnou formou na svět nepředmětných skutečností, jimiž je „oslovována“ či provokována a atakována „zevnitř“, tj. z té druhé, alternativní stránky svého bytí. A otevřeností vůči takovým nepředmětným výzvám či atakům se jakoby sama „vystavuje“ jejich oslovující moci tak, že vlastně můžeme mluvit o tom, že není pouze „jsoucí“ (v tradičním smyslu), nýbrž že je aktivně zprostředkujícím činitelem, uskutečňovatelem toho „pravého“ a v tom smyslu „ek-sistencí“. To pak neznamená nic jiného než že je pevně usazena nikoli v sobě a pro sebe, ale jakoby „ven ze sebe“, a to v dvojím smyslu: především „ven“ ze své niternosti a tím ze svého „ještě ne“ do světa skutečností a tedy do veškerého „už ne“ resp. do všech jeho reliktních; a za druhé ze své svébytnosti a tím relativně osamocenosti do konkrétních situací všeho toho skutečného, které má být napravováno z daného stavu do stavů přiměřenějších tomu, co „býti má“.

(Písek, 141029-1.)